

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 4C/29/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118401265
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Plichtíková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2020:6118401265.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Č a d c a sudkyňou JUDr. Annou Plichtíkovou v spore žalobcu H. F., nar. XX.XX.XXXX, U. O. XXXX/XX, XXX XX Č., zast. JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom, Mierová 1725, 022 01 Čadca, IČO: 33 916 071, proti žalovanej N. W.E., nar. X.X.XXXX, U. O. XXXX/XX, XXX XX Č., o zaplatenie istiny vo výške 13 266,34 €, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalovanej náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Závazný predmet sporu podľa § 212 ods. 2, § 216 ods. 2 CSP, na základe podanej žaloby zo dňa 13.12.2018 (čl. 1 spisu) bol žalobný petit žalobcu H. F. proti žalovanej N. W. o zaplatenie sumy 13 266,34 € s 5,05 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 29.11.2018 do zaplatenia. Táto suma pozostáva podľa tvrdenia žalobcu v žalobe (čl. 2 spisu) z viacerých poskytnutých pôžičiek od decembra 2015 do marca 2018 (na základe výzvy Okresného súdu Čadca na odstránenie vád žaloby na čl. 82 spisu jednotlivé pôžičky tvrdené a vydefinované žalobcom v opravenej a doplnenej žalobe čl. 86 spisu zo dňa 19.6.2019). Po nariadení konkurzu na žalovanú prvostupňový súd uznesením č. k. 4C/29/2019-150 zo dňa 22.1.2020 konanie zastavil, neschválil uzavretý zmier strán konania zo dňa 17.7.2019 (čl. 102 spisu) a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán konania nemá právo na náhradu trov konania. Odvolací súd, Krajský súd v Žiline, uznesením č. k. 6Co/46/2020-173 zo dňa 31.3.2020 ponechal konanie z uvedených dôvodov konkurzu za zastavené v časti, ktorá sa týkala 5,05 % úroku z omeškania ročne zo sumy 13 266,34 € od 29.11.2018 do zaplatenia. V tejto časti bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené. V tejto časti bolo právoplatne zastavené konanie dňom 11.5.2020. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci bráni prvostupňovému súdu, aby ďalej konal a rozhodoval o úroku z omeškania. Z toho dôvodu ďalším predmetom konania a rozhodovania nebol úrok z omeškania. Predmetom konania však ostala istina vo výške 13 266,34 €. V tejto časti prvostupňový súd konanie zastavil, avšak v tejto časti odvolací súd zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu. Mal za to, že v tejto časti je potrebné meritórnym spôsobom konať a rozhodnúť, teda ďalším predmetom konania a rozhodovania bola žaloba o zaplatenie uvedenej istiny. Súd neschválil zmier strán konania zo dňa 17.7.2019 (čl. 102 spisu) vo výroku II. uznesenia Okresného súdu Čadca a v tejto časti odvolací súd odvolanie odmietol (bod 29. odôvodnenia odvolacieho súdu - pretože odvolanie bolo podané proti uzneseniu súdu prvej inštancie, hoci zákon proti uvedenému typu súdneho rozhodnutia možnosť podať odvolanie neprípúšťa - body 29., 30. odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu). Čo sa týka neschválenia súdneho zmiernu, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 13.2.2020. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci bráni tomu, aby súd opakovane rozhodoval o schválení alebo neschválení zmiernu. Prvostupňový súd neschválil zmier s poukazom na tú skutočnosť, že predmetom konania je pôžička. Žalovaná je spotrebiteľka a súd skúma podmienky platnosti právneho úkonu z úradnej moci. Nemožno

dohodnúť platným spôsobom zmier na základe neplatnej dohody o pôžičke, na základe neexistujúceho dlhu. Súd taký zmier nemôže schváliť. Podľa tvrdení v žalobe bola pôžička poskytovaná viackrát. Žalobca nepredložil dôkazy o platnom právnom úkone zmluvy o pôžičke, o reálnom odovzdaní, prevzatí požičaných súm (§ 657, § 658 Občianskeho zákonníka). Z uvedeného je zrejmé, že predmetom konania a rozhodovania nebolo opakované schvaľovanie alebo neschvaľovanie uzavretého zmiernu stranami konania. Súd teda ďalej konal o nároku žalobcu na zaplatenie pôžičiek v celkovej výške 13 266,34 €, bez príslušenstva, poskytnutých od decembra 2015 do marca 2018.

2. § 186 ods. 2 CSP: Súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

§ 193 CSP: Súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

§ 194 ods. 1 CSP: Otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť.

§ 194 ods. 2 CSP: Ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

V nadväznosti na § 193, § 194 CSP súd nemal právo riešiť otázky týkajúce sa právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Vychádzal z rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, konkrétne z uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Čadci ČVS: E.-XXX/X-Q.-I.-XXXX zo dňa 14.9.2018 (čl. 27 spisu). Z tohto uznesenia vyplýva, že trestné oznámenie H. F. - žalobcu na žalovanú pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu tým, že mu nevrátila rôzne finančné čiastky od 30 € až do 15 000 €, požičané od 20.6.2010 do 20.7.2018, čím mu dlhuje viac ako 30 000 €, bolo odmietnuté. Nebol právny dôvod na začatie trestného stíhania. Z odôvodnenia vyplýva, že žalovaná poprela poskytnutie pôžičiek zo strany žalobcu. Priznala svoje pôžičky, ktoré spláca. Uviedla, že žalobca bol do nej zaľúbený, stále za ňou chodil, chcel si ju zobrať za manželku. Aj jej matke povedal, že ju miluje, že sa obesí, keď s ním nebude. Chodil za ňou do Q. a obťažoval ju. Chcel s ňou súložiť. Ona nesúhlasila. Na to sa začal vyhrážať, nárokoval si na ňu. Samotný žalobca sa jej núkal, že jej požičia peniaze. On je však žiadne peniaze nikdy nepožičal. Posielal peniaze, ale boli to peniaze na jeho nákupy. Konflikty začali až v roku 2018, keď je začal vytykať, že ho nevzala so sebou do Q.. Nechcela s ním žiť. Žalobca ju celých 7 rokov obťažoval, aby si ho vzala za manžela. V júli 2018 s ním prestala komunikovať. Jeho bankomatovú kartu používala asi 1 rok, sám jej ju dal, aby ju používala, keď ju bude potrebovať. Vtedy si vybrala 80 €. Kartu mala asi 2 týždne v roku 2012 alebo 2013. Peniaze mu vrátila. Žiadne peniaze si od neho nikdy nepožičala. Stále jej núkal pôžičky. Ona však peniaze od neho odmietala a odmietala aj žalobcu. Nikdy s ním nesúložila, aj keď ju obťažoval. Ona si vzala pôžičku a nejaké peniaze išli aj pre pána Pagáča. Túto pôžičku však ona spláca. Nepožičiaval jej od roku 2010 do roku 2018 peniaze na kúpu tovaru, keď podnikala. Živnosť v roku 2014 ukončila. Odišla do zahraničia. Čo sa týka peňazí, ktoré jej posielal do Viedne, bolo to na jeho nákupy. Čo sa týka pôžičiek žalobcu, ona nevie na aké účely si bral žalobca pôžičky. Žalobcovi nikdy nevracala žiadne peniaze, lebo od neho nikdy žiadne peniaze nemala požičané. Nemala mu čo vracať. Z uvedeného uznesenia vyplýva, že pravidelne žalobca požičiaval žalovanej finančné prostriedky, ale za podvod to začal považovať až keď medzi ním a žalovanou vznikli osobné problémy. Napriek tomu, že za uvedené časové obdobie od roku 2010 do roku 2018 žalovaná žiadne finančné prostriedky nevrátila, žalobca naďalej požičiaval, resp. posielal žalovanej finančné prostriedky bez spísania zmluvy o pôžičke, bez prítomnosti svedkov. Časť peňazí požičiaval od rodiny, ktorá však nevedela na aký účel peniaze potrebuje. Na strane 3 uznesenia, predposledný odsek, posledná veta je uvedená: „Otázne je tiež, či deklarované pôžičky nezačali byť pôžičkami až v momente, keď sa vzťahy medzi nimi zhoršili.“ Na strane žalobcu nebola ani obvyklá miera opatrnosti. Nejde o trestný čin. Záležitosť spadá do kompetencie súdov v civilnom konaní. Orgány činné v trestnom konaní na strane 4 uzavreli, že žalobca dôveroval žalovanej, podporoval ju, nažíval s ňou v intímnom pomere. Napriek tomu, že 8 rokov tvrdí, že požičiaval peniaze žalovanej a tá mu ich nevracala, poskytoval jej peniaze ďalej. Nebola naplnená skutková podstata trestného činu. Neboli naplnené všetky jeho znaky, preto nebolo možné konštatovať, že došlo k trestnému činu podvodu. Vychádzajúc z uvedeného potom v nadväznosti na § 186 ods. 2 CSP nebolo možné konštatovať, že tvrdenia žalobcu a žalovanej o tom, že žalovaná dlhuje žalobcovi sumu 13 266,34 € titulom pôžičiek od

decembra 2015 do marca 2018, sú zhodné tvrdenia strán, pretože súd má vzhľadom k záverom orgánov činných v trestnom konaní a výpovedi žalovanej pred orgánmi činnými v trestnom konaní dôvodné pochybnosti o pravdivosti, o nespornosti tvrdení, a to napriek uzavretému súdному zmiernu zo strany žalovanej. Preto súd nevychádzal z nesporných tvrdení v nadväznosti na § 186 ods. 2 CSP. Keďže ide o zmluvy o pôžičke a žalovaná je spotrebiteľka, súd z úradnej moci skúmal platnosť uvedených úkonov, pričom konštatuje, že právne posúdenie patrí súdu a právne posúdenie nie je produkovaním tvrdení a dôkazov zo strany súdu, ale ide o právne vyhodnotenie tvrdení a dôkazov strán konania súdom. Žalovaná v rámci trestného konania pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu (čl. 27 spisu) popierala akékoľvek pôžičky zo strany žalobcu. Uvádzala, že medzi nimi bol vzťah. Žalobca jej sám núkal peniaze, ona ich nechcela a keď s ním nechcela žiť, tak začal tvrdiť dodatočne, že ide o pôžičky. Ak posielal peniaze, tak ich posielal na nákup svojich vecí. Nepožičiaval ich žalovanej. V odpore na čl. 57 spisu proti vydanému platobnému rozkazu uviedla, že so žalobou o zaplatenie pôžičky a s platobným rozkazom o zaplatenie pôžičky 13 266,34 € s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 29.11.2018 do zaplatenia nesúhlasí. Nie všetky údaje uvedené v žalobe sa zakladajú na pravde. Boli dohodnuté, že finančné prostriedky, ktoré poslal žalobca prostredníctvom poste restante vráti v plnej výške, keď finančná situácia bude priaznivejšia. Záväzok splní. Nie je však pravdou, že žalobca si kvôli nej bral pôžičky a že žalovanej finančné prostriedky z toho požičiaval. Nemá vedomosť ani o tom, že by mal žalobca za žalovanú platiť jej dlhy v peňažných alebo nepeňažných bankových inštitúciách. Na pojednávaní sa nedostavovala a následne bol súdu doručený zmier zo dňa 17.7.2019 (čl. 102 spisu) na celkovú sumu 13 266,34 € s 5 % úrokom z omeškania 29.11.2018 do zaplatenia. Nie na jednotlivé tvrdené pôžičky. Taktiež z vykonaného dokazovania je preukázané, že uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 10dK/98/2018-23 zo dňa 14.5.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.5.2018, bol na žalovanú vyhlásený konkurz. Žalobca do konkurzu neprihlásil pohľadávku (čl. 113), ale s tým, že tvrdil, že nebol oboznámený s tým, že má prihlásiť pohľadávku, nebol písomne upovedomený správcou, že bol vyhlásený konkurz, a preto neprihlásil pohľadávku do konkurzu podľa § 166 ods. 1 ZKR. Žalovaná pohľadávku do konkurzu tak isto neuviedla ako svoj dlh.

3. Zmier medzi stranami konania na čl. 102 spisu zo dňa 17.7.2019 súd nevyhodnotil ako uznanie záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Predmetom zmiernu je celková suma 13 266,34 € s 5 % úrokom z omeškania od 29.11.2018 do zaplatenia. Predmetom zmiernu nie sú jednotlivé pôžičky, z ktorých sa táto suma skladá od decembra 2015 do marca 2018. V tomto smere súd má za to, že bolo dôkazným bremenom žalobcu preukázať platnosť primárneho právneho záväzku, ktorým je zmluva o pôžičke, a ktorá môže mať aj ústnu formu, avšak musí obsahovať všetky podstatné náležitosti platného právneho úkonu zmluvy o pôžičke, čo je dôkazným bremenom žalobcu. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že platným spôsobom uzavrel zmluvy o pôžičke na základe jednotlivých čiastkových úkonov - pôžičiek v rokoch od decembra 2015 do marca 2018, nepreukázal platné právne úkony zmlúv o pôžičkách. Preukázal odovzdanie uvedených súm do dispozície žalovanej, a to účtovnými dokladmi. Nepreukázal, že tak učinil na základe platného právneho úkonu zmlúv o jednotlivých pôžičkách a nie na základe iného právneho úkonu, napr. daru alebo, či nejde na strane žalovanej o bezdôvodné obohatenie. Dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia v spore o vrátenie pôžičiek spočívalo na veriteľovi, žalobcovi, ktorý mal preukázať, že došlo k uzavretiu jednotlivých pôžičiek, medzi kým, na akú výšku, s akou dohodnutou lehotou splatnosti a s akými ostatnými obsahovými náležitosťami (úrok a pod.). Dôkazné bremeno na preukázanie platných právnych úkonov zmlúv o jednotlivých poskytnutých pôžičkách za uvedené časové obdobie žalobca neuniesol. Nepreukázal platnosť primárnych právnych úkonov zmlúv o poskytnutých pôžičkách od decembra 2015 do marca 2018. Platnosť týchto právnych úkonov sa vždy skúma ku dňu uzavretia každej jednotlivej pôžičky. Pokiaľ na pojednávaní dňa 29.9.2020 právny zástupca žalobcu uzavretý zmier považoval za uznanie záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka, uznanie dlhu, prvostupňový súd sa s týmto záverom nestotožnil. Piaty oddiel Občianskeho zákonníka má nadpis „Zabezpečenie záväzkov“. V tomto piatom oddiele Zabezpečenie záväzkov je ako zabezpečovací prostriedok v ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka uvedené aj uznanie dlhu. Uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je tak akcesorický zabezpečovací právny úkon, ktorý zabezpečuje primárny záväzok, primárny právny úkon. Zabezpečovací právny úkon akcesorický, teda pre svoju platnosť vyžaduje predovšetkým platnosť primárneho právneho úkonu, ktorý zabezpečuje, v tomto prípade preukázanie platnosti primárneho právneho úkonu jednotlivých zmlúv o pôžičke za časové obdobie 2015 až 2018. Platnosť primárnych právnych úkonov žalobca nepreukázal, a to je prvý dôvod, pre ktorý nemôže byť platný ani zabezpečovací právny úkon uznanie dlhu (zmier, ktorý žiadal podľa obsahu žalobca vyhodnotiť ako uznanie dlhu). Ďalším dôvodom neplatnosti právneho úkonu uznania záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka je skutočnosť, že v prípade uznania

záväzku pri viacerých záväzkoch podľa rozhodnutia NS ČR 32Odo/376/2003, sa posudzuje toto uznanie a jeho platnosť aj z hľadiska určítosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak chýba určítosť dôvodu dlhu a určítosť záväzku zaplatiť určitý, konkrétny dlh, potom je právny úkon uznania záväzku neplatný pre neurčítosť dôvodu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon musí byť urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že ak existuje viac dlhov vo väčšom časovom rozpätí, je povinnosťou v právnom úkone uznania dlhu jednoznačne určiť, ktoré jednotlivé dlhy čo do dôvodu a výšky dlžník uznáva, a ktoré jednotlivé dlhy čo do dôvodu a výšky sľubuje zaplatiť. Iba v takom prípade je splnená podmienka určítosti úkonu. Úkon zmier zo dňa 17.7.2019 (čl. 102 spisu) v nadväznosti na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 558 Občianskeho zákonníka je neplatným právnym úkonom pre neurčítosť záväzku dlžníčky - žalovanej, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, pretože tvrdený dlh žalovanej sa skladal z viacerých dlhov poskytnutých v časovom období od 12/2015 do marca 2018 a v písomnom právnom úkone - zmieri, ktorý súd hodnotil podľa obsahu aj ako tvrdené uznanie záväzku (čl. 102), je uvedený len 1 dlh - 13 266,34 €. Určítosť musí byť vyjadrená v písomnom právnom úkone, keďže § 558 Občianskeho zákonníka písomnosť vyžaduje pre svoju platnosť. Podmienka písomnosti úkonu nemôže byť dokazovaná ústnym spôsobom. Všetky podstatné náležitosti právneho úkonu tvrdeného uznania podľa § 558 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka musia byť uvedené v písomnom právnom úkone uznania dlhu a táto podmienka je podmienkou platnosti daného úkonu. Prísľub zaplataenia dlhu dlžníčkou, žalovanou v úkone zo dňa 17.7.2019 (čl. 102 spisu) nespĺňa zákonnú podmienku určítosti tohto záväzku, čo do dôvodu, čo do výšky a z tohto dôvodu je neplatným právnym úkonom uznania záväzku. Z tohto dôvodu v tomto právnom úkone nejde o jednoznačný záväzok dlžníka, žalovanej zaplatiť dlhy - pôžičky jednoznačne určené čo do dôvodu, dátumu, výšky. Táto skutočnosť spôsobuje neplatnosť právneho úkonu uznania dlhu. Súd vykladal písomný právny úkon uznania záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka (zmier čl. 102 spisu) podľa výkladových pravidiel (§ 34, § 35 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 40 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka). Taktiež v nadväznosti na uvedené výkladové pravidlá súd musel chrániť aj vôľu zmluvnej strany žalovanej, spotrebiteľky. V tomto smere súd poukazuje na tú skutočnosť, že postupoval rovnako ako v prípade, ktorý bol potvrdený Krajským súdom v Žiline rozsudkom č. k. 11Co/296/2017-332 zo dňa 9.5.2018, kde v bode 14. odôvodnenia odvolací súd konštatuje, že dlh musí byť v uznávacom prejave riadne identifikovaný, aby ho bolo možné odlíšiť od iných dlhov. V prípade, ak je predmetom uznávacieho prejavu viac dlhov, musí dlžník nepochybne určiť, ktoré jednotlivé dlhy (čo do dôvodov i výšky) uznáva a sľubuje ich zaplatiť (rozsudok NS ČR sp. zn. 32Odo/376/2003). Keďže v danom prípade tiež súhrnný dlh predstavoval 7 000 € a v uznaní záväzku nebola špecifikovaná uznaná suma na jednotlivé samostatné záväzky, odvolací súd konštatoval, že takéto uznanie nemožno považovať za platné uznanie dlhu. Taktiež odvolací súd konštatoval, že za situácie, kedy žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia o platnosti právneho úkonu uznania záväzku, potom nemožno konštatovať, že dôkazné bremeno sa presunulo zo žalobcu na žalovaného. Preto aj prvostupňový súd v tomto prípade konštatuje, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia o platnosti uznania záväzku, a z toho dôvodu sa dôkazné bremeno na preukázanie tvrdení nepresúva zo žalobcu na žalovanú, spotrebiteľku. V tomto smere súd analogicky poukazuje aj na body 18. a 19. odôvodnenia odvolacieho súdu, kde konštatuje, že napriek tomu, že bol vyzvaný žalobca v danej veci uviesť rozhodujúce skutkové tvrdenia, hoci ich mal uviesť už v žalobe, neuviedol ich, a preto dôkazy možno vykonávať len k existujúcim tvrdeniam. Rovnako ako vo veci 11Co/296/2017 (4C/137/2013) aj v spornej veci 4C/29/2019 v samotnej žalobe žalobca neuviedol rozhodujúce skutkové tvrdenia podľa § 132 ods. 1 CSP k jednotlivým čiastkovým pôžičkám. Podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Pri aplikácii logického výkladu potom je potrebné ustáliť, že súd nie je povinný a nemá ani právo z pripojených dôkazov sám zostavovať rozhodujúce skutkové tvrdenia namiesto žalobcu. Narušil by tým ústavnú zásadu rovnosti strán konania. Preto súd nezostavoval z pripojených účtovných dokladov sám rozhodujúce skutkové tvrdenia namiesto žalobcu. Uznesením - výzvou (čl. 82 spisu) zo dňa 15.5.2019 súd vyzval žalobcu, že na základe hypotézy právnej normy zmluvy o pôžičke a na základe § 132 CSP v každom jednotlivom prípade, u každej jednotlivej zmluvy o pôžičke, mal doručiť buď písomnú zmluvu o pôžičke, ktorá bude mať všetky náležitosti platného právneho úkonu zmluvy o pôžičke, teda výšku dohodnutej pôžičky, vyhlásenie, že sumu žalobca poskytol ako pôžičku a nie z iných dôvodov, napr. dar, a že žalovaná sumu prijala ako pôžičku a nie z iných dôvodov, dohodnutá lehota na vrátenie pôžičky, účtovný doklad o odovzdaní, prevzatí požičanej sumy, reálne plnenie, dátum a miesto uzavretia zmluvy o pôžičke. Rovnaké náležitosti žalobca musí preukázať, ak došlo k uzavretiu jednotlivých zmlúv o pôžičke ústnym spôsobom. Taktiež súd uviedol v tejto výzve, že nie sú konkretizované ani čísla účtov, dôkazy

smerujúce k preukázaniu vlastníctva účtov, výpisy z účtov smerujúce k realizácii vkladov. Žalobca doručil doplnenie žaloby 19.6.2019 (čl. 85 spisu), kde rozpisal jednotlivé požičané sumy od roku 2015 do roku 2018. Ostatné podstatné náležitosti zmlúv o pôžičke neuviedol, teda, kto bol pri uzavretí takej pôžičky, kto môže dosvedčiť, že sumy odovzdal ako pôžičku a že dohoda o vrátení pôžičky bola uzavretá v deň, kedy každá jednotlivá pôžička bola uzavretá, že nejde o dar, resp. iný spôsob poskytnutia súm, preto bez rozhodujúcich skutkových tvrdení, a to aj v nadväznosti na body 18., 19. uvedeného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý rozhodol analogicky obdobnú vec, neprichádza vykonávať dokazovanie, a to aj s poukazom na § 185 CSP, že súd z úradnej moci vykonáva len dôkazy, ktoré sú v tomto ustanovení uvedené a inak dôkazy vykonávajú strany konania (s výnimkou spotrebiteľa). Súd napriek uvedenému žalobu neodmietol pre vady podania. Vychádzal z ustálenej praxe odvolacieho súdu. Mal za to, že v danom prípade je zrejmé, že žalobca žiada zaplatiť sumu 13 266,34 € istiny s prísľušenstvom, je zrejmé, že sumu žiada zaplatiť ako zmluvný nárok - pôžičku. Bolo preto možné o žalobe rozhodnúť. Ostatné vytknuté a neodstránené vady žaloby sa prejavili v neunesení dôkazného bremena žalobcu a v zamietnutí žaloby. Pri aplikácii logického výkladu sa súdu zdalo byť nelogické, aby žalobca poskytoval žalovanej pôžičky od decembra 2015 do marca 2018, keď videl a tvrdí teraz, že mu pôžičky nevracia. Nikto iný na jeho miesto by takto nepostupoval, keby tvrdenie bolo pravdivé, že išlo o pôžičky a nešlo o iný titul poskytovania finančných prostriedkov. Pri nevrátení prvých tvrdených pôžičiek by nerealizoval ďalšie pôžičky. Takýto postup sa súdu zdá byť logický. Ďalším dôvodom, pre ktorý súd takzvané uznanie dlhu považoval za neplatný právny úkon bol aj dôvod, že k uzavretiu platného právneho úkonu uznania záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka môže dôjsť až potom, čo dlh vznikol (rozhodnutie NS ČR 30Cdo 3840/2012). V tomto konkrétnom prípade podmienka platnosti nie je splnená, pretože žalobca nepreukázal, že ku dňu uzavretia zmluvy - uznania záväzku nastala splatnosť jednotlivých pôžičiek, teda, že na strane žalovanej platným spôsobom u každej jednotlivkej pôžičky vznikol záväzok plniť. Žalovaná nemohla platne uznať dlh skôr, než dlh vznikol. Zo všetkých uvedených dôvodov súd žalobu zamietol.

4. Trovy konania: O trovách konania súd rozhodol v nadväznosti na § 255 ods. 1 CSP podľa zásady úspechu. Úspešnou stranou konania je žalovaná. Patrilo by jej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Trovy konania jej nevznikli, preto súd rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Žiline prostredníctvom Okresného súdu Čadca. V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka, uvedie sa, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.

Odvolanie podľa § 365 ods. 1 CSP možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.